

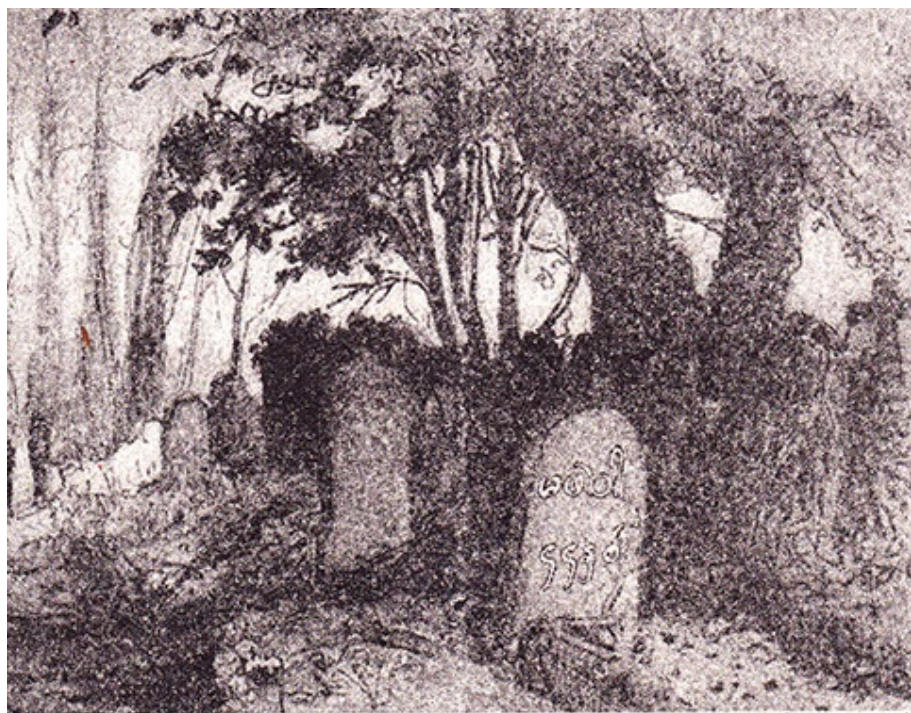
အထွေထွေအသိပေးစာ

ဥ
ပ
ဒေ
န

စာပေ

မိမိ အသက်ငွေ

မိမိအသက်ငွေ

မဲဝါ အသက် (၄၄)နှစ်

မဖဲဝါ အသက် (၄၄)နှစ်

အညာမိုးလေဗျာ။ ဖွဲခနဲရွာလိုက် နေပူလိုက်။ သည်းခနဲရွာလိုက် နေပူလိုက်ပေါ့။ တန်ခူး၊ ကဆုန်မှာ ကြဲတဲ့ နှမ်းက ဝါဆို ဝါခေါင်မှာ နုတ်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ အညာက တောင်သူဆိုတာ ရင်တမမ နဲ့ စိုက်ကြပျိုးကြရတာပေါ့ဗျာ။ မိုးက လိုသလောက်မရရင်လည်း သီးနှံကမအောင်ဘူးဗျ။ လိုတာ ထက်ပိုသွားရင်လည်း သီးနှံက ပျက်ပြန်ရောဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာ တုံးဗျာ။ တာတေက အညာသားလေ။ ပြီးတော့ တောင်သူရဲ့ သား လေဗျာ။ ဒီလိုပဲ မိရိုးဖလာလုပ်လာတဲ့ နှမ်းစိုက်ပဲစိုက်အလုပ်ကို လုပ်ရတော့တာလေ။ တပင်တပန်း စိုက်ကြပျိုးကြ။ ပြီးရင် ရင်တမမနဲ့ ဘုရားတပြီး သီးနှံအောင်ဖို့ ဆုတောင်းကြတာပဗျာ။

ဒီနှစ်တော့ တာတေတို့ မဆိုးဘူးဗျ။ နှမ်းနုတ်၊ နှမ်းထောင်၊ နှမ်းပုတ်၊ နှမ်းခါပြီးတော့ အတော် လေး ရလိုက်တယ်ဗျို့။ အဘရော အမေရော ပြုံးပြုံး ပြုံးနဲ့ ဗျာ။

"ဝွပ် ၊ ဝွပ်၊ ဝွပ်၊ ဝွပ် ၊ ဝွပ်"

ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကို ငရုတ်သီးထောင်းခိုင်းထားလို့ ထောင်းနေရတာလေဗျာ။ ပြောရဦး မဗျို့။ အမေက ဟင်းချက်ရင် ငရုတ်သီးကို အပုတစ်ဝက်၊ အရှည်တစ်ဝက် ထောင်းတာဗျို့။ ကျုပ်မှာ ငရုတ်သီး ရေစိမ်ကတည်းက ငရုတ်ပုဆယ်တောင့်၊ ငရုတ်ရှည်ဆယ်တောင့် စိမ်ရတာဗျ။ ရေမစိမ်ခင် ငရုတ်သီးတွေကို အညာတံခွေရသဗျ။ ပြီးတော့မှ ဇလုံထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေစိမ်တာ။

ငရုတ်သီး ရေစိမ်ထားတုန်း ကျုပ်က ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို

ခွာထားရသေးသဗျ။ ကြက်သွန်တွေလည်း ခွာပြီးရော စောစောက ရေစိမ့်ထားတဲ့ ငရုတ်သီးတွေလည်း ရေနူးရောပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ပြီး ငရုတ်သီး အရင်ထောင်း၊ ညက်တော့မှ ကြက်သွန်ထည့်ရတာပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ငရုတ်သီးကို ညက်အောင်ထောင်း၊ လေးစိတ်ကွဲအောင် မထောင်းနဲ့ ၊ အစေ့ ပျောက်အောင်ထောင်း ကြားလား၊ ငရုတ်သီး အစေ့ပျောက်ပြီး စေးပိုင်လာတော့မှ ကြက်သွန်ထည့် ထောင်း ကြားလား"

ကျုပ်ငရုတ်သီးထောင်းတိုင်း အမေက ကျုပ်ကို သင်တာမျိုး။ တကယ်ကတော့ ဒီလို ငရုတ်သီး ထောင်းတာကို သမီး မိန်းကလေးကို သင်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အမေက သမီး မမွေးဘဲ၊ ကျုပ် တစ် ယောက်တည်း မွေးထားတော့ ကျုပ်ကိုချည်း လွှတ်သင်တော့တာမျိုး။

ခင်ဗျားနယ်၊ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်း ထောင်းမထားလို့ ကတော့ ခေါင်းလည်း ‘ဒေါက်’ခနဲ ‘ဒေါက်’ခနဲ မြည်အောင် အခေါက်ခံရသေးဗျ။ ငရုတ်သီးကိုလည်း ပြန်ထောင်းရသေးဗျ။

ဒီတော့လည်း စထောင်းကတည်းက ကျုပ်က အမေ့စိတ်တိုင်းကျ ထောင်းရတာပေါ့ဗျာ။

‘ဝွပ်၊ ဝွပ်’ လို့ မြည်နေတာက ကျုပ်အမေရဲ့ ငရုတ်ဆုံက စဉ် ငရုတ်ဆုံဗျ။ ငရုတ်ဆုံမှာ လက် ကိုင်ကွင်းပါတယ်။ လက်ကိုင်ကွင်းရဲ့ ထိပ်မှာ ပန်းပွင့်ပုံလိုလို၊ အရပ်လိုလို ဘုသီးကြီးလည်း ပါတယ် ဗျ။ ထောင်းတဲ့ ကျည်ပွေ့က သစ်သားကျည်ပွေ့ဗျ။

ဒီတော့ ငရုတ်သီးထောင်းတဲ့ အသံက ‘ဝွပ်၊ဝွပ်’ လို့ မြည်တော့တာပေါ့ဗျာ။ သူများ အိမ်တွေ မှာ လို ကျောက်ငရုတ်ဆုံနဲ့ ထောင်းပါလား၊ ငရုတ်သီး မြန်မြန်ညက်တာပေါ့လို့ ကျုပ်က အမေ့ကို ပြော သေးတာဗျ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ နင်က ဘာသိလို့ တုံး၊ ကျောက်ငရုတ်ဆုံက ကျောက် ကျည်ပွေ့နဲ့ ထောင်းရ တာ၊ ကြာလာရင် ကျောက်ငရုတ်ဆုံကြီးက ကျယ်ပြီး အနက်ကြီးဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီ ကျောက်တွေက လူ့ဗိုက်ထဲ မ ရောက်လို့ ဘယ်ရောက်မှာ တုံး၊ ကြာရင် ရောဂါဘယတွေ ဖြစ်မှာ ဟဲ့"

ဟုတ်သားဗျ။ ကြာရင် ထောင်းတဲ့ ကျောက်ကျည်ပွေ့ကြီးတိုလာရော လေဗျာ။ အမေ ပြောတာ လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲဗျ။

ကျုပ် ငရုတ်သီးတစ်ဆုံ ညက်သွားလို့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီး ညှိပြီး ဖွာနေတုန်း အမေ ပြန်ရောက်လာရောဗျ။ အမေက ရွာအနောက် ပိုင်းသွားပြီး ဝက်သားဝယ်တာလေဗျာ။ မီးလောင်ကုန်း က ကိုပုတို့ ဝက် ပေါ်လို့ လေဗျာ။ အမေက ဆွမ်းချိုင့်ပို့ဖို့ မှာ ထားတာ။

"တာတေ၊ ငရုတ်သီး ညက်ပြီလား"

"ညက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တောင် ဆေးလိပ်ဖွာလို့ အမေရ"

"အေး အေး၊ ငရုတ်သီးက အစေ့ပျောက်ရဲ့ လား တာတေ"

"ပျောက်လို့ ပဲ စေးပိုင်တောင် နေလို့ ဗျ"

"အေး၊ အဲဒါမှ ကောင်းတာ လူလေးရဲ့ ၊ ဒါမျိုးနဲ့ ချက်မှ ဟင်းမှာ အ ဆီအနှစ်တက်တာ"

"အမေ ဝက်သား ကောင်းလားဗျ"

"ကောင်းချက်တော်၊ မီးလောင်ကုန်းက ငပုက အရီးငွေစိန်အတွက် ဆိုပြီး သုံးပိဿာတွဲ တွဲ ထားတာ သုံးထပ်သားရော၊ ဝက်သားရော၊ က လီစာရော စုံလို့ "

"ဆွမ်းစားချိန် မိပါ့မလားဗျ"

"ဟဲ့ တာတေရဲ့ မိတာပေါ့ဟဲ့၊ အစောကြီး ရှိသေးတာ၊ ဝက်သားဆို တာ ဆီပူထိုးပြီး အတွင်း ရေထုတ်ချက်ရတာ။ အဲဒီ အတွင်းရေ ထုတ်တတ်ရင် နှစ်ရေခန်းရုံနဲ့ အိနေတာ လူလေးရဲ့ ၊ မရမ်းသီး ခြောက်ကလေးတွေထုတ်ပြီး အမေ့ကို ရေစိမ်ပေးဦး လူလေးရယ်၊ ဝက်ဂုတ်သားကို မရမ်းသီးခြောက် ကလေးနဲ့ တစ်ခွက်၊ သုံးထပ်သားကို ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ တစ်ခွက်၊ ရိုးရိုးတစ်ခွက်ချက်မယ်၊ ကလီစာ ကတာ့ ရိုးရိုးချက်တဲ့ အထဲမှာ ပါမှာ ပေါ့"

"ဟာ...အမေ ဒီလို ဟင်းခွက်တွေ ခွဲချက်နေရင် ဆွမ်းချိုင့်မိပါ့မလား ဗျ"

"ဟဲ့ တာတေ၊ တစ်အိုးတည်း ပေါင်းချက်မှာ ဟဲ့၊ ပထမရေခန်းတော့မှ အိုးတွေခွဲပြီး တစ်မျိုး စီ ချက်မှာ ၊ ပထမရေမှာ ရေများများ ထည့်လိုက်ရင် ဒုတိယရေမှာ က ရေနည်းနည်းပဲထည့်ရတော့တာ၊ ဘာမှ မကြာဘူး"

ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အမေကတော့ ဝက်သားချက်တဲ့ နေရာမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ကို နေတာဗျ။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းက ကျုပ် ဆရာတော် ဦးဂုဏ်ဆိုရင် အမေများ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ဆွမ်းကပ်လို့ ကတော့ ပြုံးနေတာဗျ။

အမေ ဆွမ်းချိုင့်ပြင်ပြီးတော့ ဆွမ်းစားချိန်က အဝေးကြီးလိုသေးတာ ။ ဆွမ်းကတော့ မနက် အစောကြီး ထချက်ထားတာကိုးဗျ။ အမေ ဆွမ်းချိုင့်ပြင်နေတုန်း အဘက ရွာထဲက ပြန်ရောက်လာ တယ်။

"ဘယ်လိုတုံးတော့ ကိုဉာဏ်ရဲ့ ၊ ဘိုးညီလေး အခြေအနေ "

"သက်သာသွားပါပြီ။ အပူလည်း ကျသွားပြီ၊ ငါနဲ့ တောင် ထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောလို့ "

ဘိုးညီလေး ဖျားလို့ ဗျ။ ကျုပ် အဘက မနက်အစောကြီး သတင်း
မေးသွားတာ။

အဘရော အမေရော ဆွမ်းချိုင့်ကြီးဆွဲပြီး ဆရာတောင့်ကျောင်းကို ဆွ
မ်းကပ်သွားကြတော့ ကျုပ်က အိမ်စောင့်ပေါ့ဗျာ။

လူဆိုတာက အားနေရင် နေတတ်တဲ့ အမျိုး မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။
ဆေးလိပ်ဖွာရင်ဖွာ၊ ရေနွေး သောက်ရင်သောက်၊ ပုတီးစိပ်ရင်စိပ်၊
ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောရင်ပြော၊ အိမ်အလုပ်ကလေး လုပ်ရင်လုပ်နေ ရမှ ဖြစ်
တာလေဗျာ။

ကျုပ်လည်း အခုအားနေတော့ ရေနွေးကြမ်းသောက်မလို့ တစ်ခွက်ငဲ့
ထည့်လိုက်တယ်။ အမေ တို့ အဘတို့ က လက်ဖက်ခြောက်တော့ အ
ကောင်းသောက်ကြတာဗျ။ စော်ဘွားနှုတ်ခမ်းမွေးကို ရ အောင် ဝယ်
သောက်တာ။ ရေနွေးငဲ့လိုက်ကတည်းက ပျံတက်လာတဲ့ အငွေ့ထဲမှာ လ
က်ဖက်ခြောက်နဲ့ က ကြိုင်တက်လာလို့ ဗျို့။

ရေနွေးကြမ်းဆိုတာကလည်း ပူပူလေးကို ဖူးခနဲ ဖူးခနဲ မှတ်သောက်
မှ ကောင်းတာဗျ။ ရေနွေးကြမ်းလေး နှစ်ခါသောက်လိုက်ရုံ ရှိသေးဗျ။

"တာတေရေ၊ တာတေ"

ဝိုင်းဝကနေ ကျုပ်နာမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကြားလိုက်လို့
သောက်လက်စ အကြမ်း ပန်းကန်ကို လင်ဗန်းထဲ ပြန်ချထားလိုက်တယ်
။ ဝိုင်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟာ ဘန့်ဘွေးကုန်း က ကိုကြီးစိန်
သောင်းဗျ။ ဝါးခမောက်ကလေးဆောင်းလို့ ။

ကိုကြီး စိန်သောင်းဆိုတာက အရီးမလုံးကြည်ရဲ့ သားလေဗျာ။ အသ
က်က လေးဆယ် လောက်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခုထိ လူပျိုကြီးဗျ။

အိမ်ထောင်သာမကျတာဗျ။ ကိုကြီး စိန်သောင်းက အသားလတ်လတ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးလေးစစနဲ့ ။ သူ ငယ်ငယ်က အပျိုတွေ ကြိုက်ကြဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး စိန်သောင်းကိုက သားယူ မယားယူ အိမ်ထောင်ထူရတာကို စိတ်မဝင်စားတာဗျ။

"ကိုကြီး စိန်သောင်း ဝင်ခဲ့လေဗျာ"

လို့ ကျုပ်က အသံပေးလိုက်တော့မှ ကိုကြီး စိန်သောင်းက ဝိုင်းထဲဝင်လာပြီး အိမ်ပေါ်တက် လာတာဗျ။

ကျုပ်က ရေနွေးကြမ်း အဆင်သင့် ငှဲ့ထားတယ်။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ် အသစ်တစ်လိပ် ထုတ် ပေးထားတယ်။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ က မောလာရင် ရေသောက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ရေနွေးပူပူကိုပဲ တဖူးဖူးနဲ့ မှုတ်ပြီး သောက်ကြတာဗျ။

ကိုကြီး စိန်သောင်းက ဝါးခမောက်ကလေးကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ့ခမောက်ကလေးနဲ့ ပဲ ယပ် ခတ်နေတယ်ဗျ။

"သောက် ကိုကြီး စိန်သောင်း၊ ရေနွေးကြမ်းလေးသောက်ဦးဗျ"

ကိုကြီး စိန်သောင်းက ကျုပ် ငှဲ့ပေးထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီး နှုတ်ခမ်း မှာ တေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဖူးခနဲ ဖူးခနဲ မှုတ်ပြီး တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် သောက်တော့တာ ဗျို့။

"လက်ဖက်ခြောက်က ကောင်းလှချည်လားကွ၊ တာတေရ"

"ဟာ ကိုကြီး စိန်သောင်းကလည်း ကောင်းဆိုစော်ဘွားနှုတ်ခမ်းမွေးလေဗျာ။ အဘ မြို့က ဝယ်လာတာဗျ၊ ကျုပ် အဘနဲ့ အမေက လက်ဖက်ခြောက်တော့ လွှတ်ရွေးတာဗျ"

"အေး နေပါဦး တာတေရဲ့ ၊ ဘိုးဉာဏ်တို့ အရီးငွေစိန်တို့ လည်း မမြဲ

င်ပါလားကွ"

"အဘနဲ့ အမေ အခုပဲ ထွက်သွားကြတာဗျ။ ဆရာတောင့်ကျောင်းမှာ ဆွမ်းသွားကပ်ကြတာ၊ ဒီနှစ် နှမ်းလေးကောင်းထားတော့ အဘတို့ လည်း ပျော်နေကြတာဗျ"

"အေးကွ၊ ငါတို့ လည်း ဒီနှစ်တော့ မဆိုးဘူးကွ၊ နှမ်းရသား တာတေရ"

"ကိုကြီး စိန်သောင်းတို့ ရော နှမ်းတွေ သိမ်းလို့ ပြီးပြီလား"

"ပြီးသွားပြီကွ၊ နှမ်းသိမ်းပြီးလို့ အမောဖြေမလို့ ရှိသေးတယ်၊ ပြဿနာက ထပေါ်လာလို့ မင်း ဆီ ပြေးခဲ့ရတာကွ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာပြဿနာတုံးဗျ၊ ကိုကြီး စိန်သောင်းရဲ့ "

"ငါတို့ ဝိုင်းအဝမှာ ခေါင်းကြီးတစ်လုံး ရောက်နေလို့ ကွ တာတေရ"

"ဗျာ...ခေါင်း၊ ဟုတ်လား ကိုကြီး စိန်သောင်း၊ လူသေထည့်တဲ့ ခေါင်းလား"

"အေးလေ တာတေရ၊ မင်းကလည်း ခေါင်းပါဆိုမှ လူသေမထည့်လို့ လူအရှင်ထည့်ရမှာ လားကွ၊ မင်းကလည်း ဆရာသမားတစ်ယောက် လုပ်နေပြီးတော့များ ၊ ဒုံးဝေးနေပြန်ပါရောကွာ"

"ဟာ...ကိုကြီး စိန်သောင်းကလည်း ကျုပ်က ဆရာသမားမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဆရာကြီးတွေနဲ့ လျှောက်လိုက်ဖူးတာပါ၊ ဆရာကြီးတွေ လက်တို လက်တောင်းခိုင်းရင် လုပ်ပေးတဲ့ ကောင်ပါ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကိုကြီး စိန်သောင်းတို့ ဝိုင်းဝကို အဲဒီ ခေါင်းကြီးကဘယ်တုန်းက ရောက်တာတုံး"

"ဘယ်တုန်းက ရောက်တာတုံးဆိုတော့ ညကပေါ့ကွ၊ ဒီမနက်အစောကြီး ငါနဲ့ အမေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အရုဏ်ဆွမ်းပို့မလို့ ထွက်လာတော့ ဝိုင်းဝမှာ တွေ့တာပဲ တာတေရာ၊ ပြောရင်း နဲ့ တောင်ကြက်သီးတွေ ထလာလိုက်တာကွာ"

"ခေါင်းက အသစ်လား၊ အဟောင်းလားဗျ၊ ရွံ့တွေဘာတွေ ပေနေသလား"

"ခေါင်းက ကျွန်းသားခေါင်းကွ၊ ကျွန်းသားမှ အထူကြီးနဲ့ လုပ်ထားတာဟေ့၊ ရောင်ဆီတွေ ဘာတွေ သုတ်လို့ ၊ ရောင်ဆီကလည်း တော်တော်ကောင်းတာ၊ ညှိမှောင်နေတာပဲကွ။ အဖုံးတွေ ဘာ တွေ ကျကျနန ဖုံးထားတာ"

"ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကိုကြီး စိန်သောင်း အဖုံး ဖွင့်ကြည့်သေးလား"

"ငါတော့ မဖွင့်ရဲဘူးကွ တာတေရာငါတို့ တောင်ဘက်ဝိုင်းက ဘထွေးချစ်ထွန်းက လာပြီး ဖွင့် ကြည့်တယ်။ အထဲမှာ တော့ ဘာမှ မပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းမှာ စာထွင်းထားတယ်ကွ၊ စာက မှိုနီနေ လို့ ဘထွေးချစ်ထွန်းက အဝတ်စုတ်ကို ရေဆွတ်ပြီး ပွတ်ကြည့်တော့မှ ပေါ်လာတာကွ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ စာက ဘာတဲ့ တုံး"

"မဖဲဝါ အသက်(၄၄)နှစ်တဲ့ ကွ"

ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့ဩသွားတာဗျ။ ဒါမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလေဗျာ။

"ဟာ...ဒါဆိုရင် ဒီခေါင်းက မဖဲဝါ သေတုန်းက ထည့်တဲ့ ခေါင်းပေါ့ဗျ"

"ဟာ...ဒါတွေတော့ ဘာမှ မသိဘူးလေကွာ၊ ဒါကြောင့် လည်း မင်း ကို လာခေါ်တာပေါ့ တာတေရ၊ မင်း လိုက်ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်တာတုံးဆို တာ ဝေဖန်ကြည့်ပေါ့ကွာ"

"အခု ဒီခေါင်းကြီးက ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းထဲမှာ လား"

"ဟာ တာတေကလည်း ဒီလောက် ကျက်သရေမရှိတဲ့ ခေါင်းကြီးကို ဘယ်သူက ဝိုင်းထဲ သွင်း ထားမှာ တုံးကွ၊ ငါတို့ ဝိုင်းအပြင်မှာ ပဲပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘထွေးချစ်ထွန်းနဲ့ ငါနဲ့ မပြီး ခြံစည်းရိုးနားတော့ ကပ်ထားတာ ပေါ့ကွ၊ အစက ဝိုင်းဝတည့်တည့်ကြီးမှာ ချထားတာကွ"

"ဟာ...ဒါဆိုရင် ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေ
လာကြည့်နေကြရောပေါ့ဗျ"

"အို ကြည့်လိုက်ကြတာမှ ကွာ၊ ရွှေမန်းတင်မောင်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ရံသွင်းရ င်တောင် ရွှေမန်း တင်မောင် ရှုံးလောက်တယ်ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်လှမ်းလှ မ်းကပဲ အုံကြည့်နေတာကွ၊ အနားတော့ တစ်ယောက်မှ မကပ်ရဲကြဘူး"

"ကဲ ဒါဆိုရင် ကိုကြီး စိန်သောင်း ပြန်ချင်ရင် ပြန်နှင့် ၊ အဘနဲ့ အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာတော့မှ ကျုပ်လာခဲ့မယ်"

"ဟာ...မပြန်ပါဘူးကွာ၊ ဘိုးဉာဏ်တို့ ပြန်လာမှ မင်းနဲ့ ငါ အတူတူသွားကြတာပေါ့ တာတေ ရာ"

ကျုပ်လည်း ကိုကြီးစိန်သောင်းနဲ့ စကားပြောရင်း စဉ်းစားကြည့်တာ ပဲဗျ၊ ဒါဘာဖြစ်တာတုံး ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် နားကို မလည်ဘူးဗျာ၊ ခေါင်း ပေါ်မှာ မဖဲဝါ အသက်(၄၄)နှစ်လို့ ထွင်းထားတာက ဘာသဘောတုံး။ မ ဖဲဝါ သေတုန်းက ထည့်ပြီး မြှုပ်တဲ့ ခေါင်းဆိုရင်လည်း ကြာလှပြီပဲ။ ရှိပါ ဦး မလား။ မြေကြီးထဲမှာ ဆွေးသွားမှာ ပေါ့ဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်

နောက်တာလား။ ဒါတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူးဗျ။

ခဏနေတော့ အဘနဲ့ အမေ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

"ဟဲ့...ဒါဘန့်ဘွေးကုန်းက လုံးကြည်ရဲ့ သား စိန်သောင်းမို့လား"

အမေက မျက်လုံးပေါ်မှာ လက်ကလေးကာပြီး မေးသဗျ။

"ဟုတ်တယ်လေ အရီး၊ ဘိုးဉာဏ် နေကောင်းရဲ့ လား"

ကိုကြီးစိန်သောင်းက အဘကိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်ဗျ။

"ဟကောင် စိန်သောင်း၊ မင်း အခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီး လာရင် ဆေးပေးမီးယူဆိုတာ လိုတယ်နော်"

"ဟာ...ဘိုးဉာဏ်ရာ၊ ဆေးပေးမီးယူတွေ မရှိရင် လည်း နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် အိမ်ထောင်ပြု ချင်စိတ်ကို မရှိပါဘူးဗျာ"

"နို့...နင် အခု ဘယ်ကလှည့်လာတာတုံး စိန်သောင်းရဲ့ "

"ဘယ်ကမှ လှည့်မလာဘူး အရီးရေ၊ တာတော့ဆီကိုပဲ တန်းလာတာ ဗျ"

ကိုကြီးစိန်သောင်းက အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ခါထပ်ပြီးပြောပြတယ်။ အဘရော အမေရော အံ့သြကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း နဂါးဆေးပေါ့ လိပ်ကလေးဖွာရင်း ကိုစိန်သောင်း ပြောတာကို တစ်ခါ ပြန်ပြီးနားထောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာမှ မသိပါဘူးဗျာ။

အမေက ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ကိုစိန်သောင်းကိုပါ ကျွေးတယ်။

ဒါကျုပ်တို့ အညာမလေ့လေဗျာ။ အိမ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဟင်းကောင်းလေးဘာလေး ချက် တဲ့ နေ့ဆိုရင် ဧည့်သည် မျှော်ကြတာဗျ။ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတဲ့ လူကို ကျွေးချင်မွေးချင်လွန်းလို့ လေ ဗျာ။

ကျောက်ခဲတို့ သံမဏိတို့ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ စားနေကြ သောက်နေကြ ကောင်တွေပေါ့ ဗျာ။ ဟင်းကောင်းချက်တဲ့ နေ့မျိုးမှာ ဘယ်သူမှ မလာရင် အမေနဲ့ အဘက ကျုပ်ကိုလွှတ်ပြီး ကျောက်ခဲ နဲ့ သံမဏိကို ခေါ်ခိုင်းတာဗျ။

အမေ့လက်ရာ ဝက်သားဟင်းသုံးမျိုးကို စားရတဲ့ ကိုကြီးစိန်သောင်း ဆိုတာ ခေါင်းတောင် မဖော်တော့ဘူးဗျို့။

ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးစိန်သောင်းလည်း ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ထွက်လာခဲ့ကြရော ဗျ။

ဟုတ်ပါဗျာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းရောက်တော့ ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ ဝိုင်းရှေ့က မန်ကျည်းပင် အောက်မှာ ချထားတဲ့ ညိုမဲမဲခေါင်းကြီးကို တွေ့ရတယ်။ လူတွေကလည်း အုံကြည့်နေကြတုန်းပဲဗျ။ ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ခေါင်းပျဉ်ပေါ်မှာ စာလုံးတွေ ထွင်းထားတာဗျ။

မဖဲဝါ အသက်(၄၄)နှစ်တဲ့ ဗျို့။ ခေါင်းပျဉ်ပေါ်မှာ နာမည်ထွင်းတာ ဒီဘက်ခေတ်မှာ မရှိတော့ ပါဘူးဗျာ။ စက္ကူပေါ်မှာ စာရေးပြီး ခေါင်းမှာ ကပ်ကြတာပါပဲ။ ဒီခလေ့နဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ စာလုံးတွေရဲ့ ရေးဟန်ပုံစံကို ကြည့်ရတာတော့ တော်တော်ကို ရှေးကျတဲ့ အချိန်ဆိုတာ ကျုပ် မှန်းမိ တယ်။

ကျုပ်က ခေါင်းကို သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ရွှံ့တွေ ဘာတွေပေနေတာ ဘာမှ မရှိဘူးဗျ။ အမြဲတမ်းကို တိုက်ချွတ်ပြီး သန့်ရှင်းထားတဲ့ ပုံပဲဗျ။

ကျုပ်က ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ လေတော်တော်လုံတာဗျို့။ စရွေးကို ကိုက်နေတာဗျ။ တော်တော် တော်တဲ့ လက်သမားကောင်းတစ်ယောက် လုပ်ထားတဲ့ လက်ရာဗျ။

"တာတေ မင်းကို အရီးမယ်ဆိုးက တွေ့ချင်လို့ တဲ့ "

ခေါင်းကို တိုင်းကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ကိုကြီးစိန်သောင်းက လာပြောတာဗျ။ ကျုပ်လက်နဲ့ တိုင်းကြည့်တာ ခေါင်းအရှည်က ခြောက်တောင်ရှိတယ်။ ဒီခေါင်းဟာ ရှေးခေတ်ကခေါင်းဆိုတာ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ရှေးခေတ်လူတွေက အရပ်ရှည်ကြတော့ ခေါင်းကို အခုလို ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေ လုပ်ကြရတာဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။

အရီးမယ်ဆိုးဆိုတဲ့ ဘွားတော်ကြီးက ဒီဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ တော့ အသက်အကြီးဆုံးဗျ။ အသက် ၉၀ ကျော်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သန်လိုက်မြန်လိုက်တာတော့ ပြောမနေနဲ့ ဗျို့။ အခုထိကို သွက်သွက် သွက်သွက် ဖြစ်နေတဲ့ ဘွားတော်ကြီးဗျ။

ပြီးတော့ အရီးမယ်ဆိုးက ဒီအရပ်သူလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အောက်သူဗျ။ အညာသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး လိုက်လာတာ။ ဒီမှာ အနေကြာလို့ သာ အညာသူဖြစ်သွားတာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ တော့ အလှူအတန်းတွေ မင်္ဂလာဆောင်တွေရှိရင် ဘွားတော်ကြီး အရီးမယ်ဆိုးကို ဘာမဆိုတိုင်ပင် ပြီးမှ လုပ်ကြတာလေဗျာ။ ဘွားတော်ကြီးကလည်း မယ်ဆိုးသာဆိုတာ၊ လွှတ်စိတ်ကောင်းရှိတာဗျ။ စိတ်စေတနာကလည်း လွှတ်ကောင်းတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပါဗျာ။

ကျုပ်က ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်သွားတယ်။ ဘုရားခန်းမှာ အရီး မယ်ဆိုးက ထိုင်လို့ ဗျ။ ဖွေးနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ခေါင်းမှာ ဆံထုံးလေးထုံးလို့ ။ ပခုံးပေါ်မှာ ယောဂီ တဘက်ကလေး တစ်ထည်ကလည်း တင်ထားသေးတယ်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ တော့ စိပ်ပုတီးလေးတစ်ကုံး ပတ်ထားတယ်။

"လာကွဲ့ ထိုင် လူလေး မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဘွားတော်ကြီးရှေ့ မလှမ်းမကမ်းလေးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဗျ။

"အေး...မောင်တာတေရေ၊ အဘွားက မင်း လာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာကွဲ့၊ တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာလို့ တောင် စိတ်ထဲပူမိသေးတယ်"

"ကိုကြီးစိန်သောင်း ရောက်လာတော့ ကျုပ်အဘနဲ့ အမေတို့ က ဆရာတော့ကျောင်းကို ဆွမ်း ပို့သွားနေလို့ စောင့်နေရတာ အဘွားရဲ့ ၊ အမေတို့ ပြန်လာတော့ ထမင်းစားပြီးမှ သွားကြလို့ ပြောလို့ ကိုကြီးစိန်သောင်းရော ကျုပ်ရော ထမင်းစားနေရတာ အဘွားရဲ့ "

"ဪ...ဒါကြောင့် မင်းတို့ ကြာနေတာကိုး၊ အေး အေး ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ အခု ဝိုင်း ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ ခေါင်းက မဖဲဝါ သေတုန်းက ထည့်ပြီး မြှုပ်တဲ့ ခေါင်းအစစ်ပဲ လူကလေး"

"ဗျာ...အဘွား သိတယ် ဟုတ်လား"

"အေး...အဘွား သိတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွား ကိုယ်တိုင်မိခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဘွားတို့ ဘိုးဘွားတွေ အစဉ်အဆက်ပြောခဲ့ကြလို့ သိတာ"

ခင်ဗျားလည်း သိတာပဲဗျာ။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က ဒါမျိုးဆိုရင် လွတ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင် ဗျ။

"ဟာ ပြောပြပါ အဘွားရယ်၊ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားလို့ ပါဗျာ"

"မဖဲဝါတို့ မောင်နှမပိုင်ခဲ့တဲ့ အင်းကြီးက အဘွားတို့ ဘိုးဘွားတွေ နေတဲ့ နယ်ထဲမှာ ပဲကွဲ့၊ မဖဲဝါရဲ့ အစ်ကို ဦးစံမဲ့ကြီး အရှင်လတ်လတ်က

နေ သရဲကြီးဖြစ်သွားတာတော့ မောင်တာတေ ကြား ဖူးတယ်မို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ကျုပ် ကြားဖူးပါတယ်"

"အေး...သူ့အစ်ကိုက အရှင်လတ်လတ်ကနေ သရဲကြီးဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ မဖဲဝါဟာ တော်တော်ကြောက်သွားတာတဲ့ ။ ဒါနဲ့ အင်းလုပ်ငန်းတွေလည်း ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး သူတို့ ချမ်းသာသမျှကို လှူတန်းလုပ်တော့တာပဲတဲ့ ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီလေ။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်က နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ တိုတိုပြောကြပါစို့ကွယ်။ သူ့အစ်ကိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ စိတ်၊ သူတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် အလုပ်တွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ဦးစံမဲ့ မရှိတဲ့ နောက် သိပ်မကြာဘူးတဲ့ ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲ တော့တာဆိုပဲ။ ဆေးဆရာတွေပင့်ပြီး ကုပေမဲ့ အကုသိုလ်တွေ ဖိစီးနေတော့ ဆေးက မတိုးဘူးပေါ့ ကွယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ အသက် ၄၄ နှစ်မှာ မဖဲဝါ သေခဲ့တာ"

"အသက် သိပ်မကြီးသေးဘူးနော် အဘွား"

ကျုပ်က ဘွားတော် ဒေါ်မယ်ဆိုးကို ပြောလိုက်တာဗျ။

"အေးပေါ့ လူကလေးရဲ့ ၊ ၄၄ နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်ဟာ ဘာကြီးလို့ တုံး"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား ဆက်ပြောပါဦးဗျ"

"အေး အေး၊ အဘွားပြောပြပါ့မယ်၊ မဖဲဝါက အင်းသူကြီး ဦးစံမဲ့ရဲ့ နှမပဲကွယ်၊ ချမ်းသာတာ ပေါ့၊ ဒီတော့ ခေါင်းစပ်တာတောင် ကျွန်းပျဉ်အကောင်းစားနဲ့ စပ်ပြီး ခေါင်းမှာ လည်း မဖဲဝါ အသက် ၄၄ နှစ်ဆိုပြီး ကမ္ဘာ့ညီသေသေချာချာထိုးပြီးမှ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်တာဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရက်လည်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ တစ်နယ်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့ ဟေ့"

"ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ တုံး အဘွားရဲ့ "

"မဖဲဝါကို မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ မြေပုံပွင့်ထွက်သွားပြီး ခေါင်းရော အလောင်းရော ပျောက် သွားလို့ တဲ့ ဟေ့"

"ဟာ...ဟုတ်လား အဘွား"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ညဘက်ဆိုရင် ဟိုရွာ ဒီရွာတွေမှာ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့ ခေါင်းကြီးတစ်လုံး ပခုံးမှာ ထမ်းသွားနေတဲ့ မဖဲဝါကို တွေ့လိုက်ကြတယ်ဆိုပြီး သတင်းတွေထွက်လာ တော့ တစ်နယ်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကြတော့တာပေါ့ကွယ်"

"မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး တူးသွားတာ လားမှ မသိတာ အဘွား ရဲ့ "

" မဟုတ်ဘူး တဲ့ ကွဲ့၊ မြေပုံက သူ့အလိုလိုကို ပွင့်ထွက်သွားတာတဲ့ မောင်တာတေ"

"ဟာ...ဟုတ်လား အဘွား၊ ဒါဆိုရင် မဖဲဝါလည်း သူ့အစ်ကို ဦးစံမဲ့ လိုပဲ လူစင်စစ်ကနေ သရဲ ဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်ဗျ"

"လူတိုင်းက ဒီလိုပဲ ပြောကြတာတဲ့ မောင်တာတေ၊ အဲဒီမှာ တင် မဖဲ ဝါ သောင်းကြမ်းတော့ တာတဲ့ ဟေ့"

"ဟင် ဟုတ်လား အဘွား၊ ဘယ်လိုများ သောင်းကြမ်းတာတုံးဗျ"

"ဒီလိုတဲ့ ဟေ့၊ ညဆိုရင် ရွာထဲဝင်ပြီး ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းရှေ့မှာ အခုလိုပဲ မြေမြှုပ်တဲ့ ခေါင်းကြီး ချ ထားရောတဲ့ ၊ အဲဒီမှာ တင် ဝိုင်းပိုင်ရှင်က အမဲ သားရရ ကြက်သားရရ သေသေချာချာချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းထုပ် ထုပ်ရ သတဲ့ ။ ပြီးရင် ခေါင်းကို ရွာပြင်က သုဿာန်မှာ သွားထားပေးရတာတဲ့ ။ အဲဒီလို ထည့်မပေးဘဲ ခေါင်းကြီးပဲ သွားထားလို့ ကတော့ တစ်ရက် နှ

စံရက်အတွင်းမှာ ကို အဲဒီအိမ်က လူ တစ်ယောက် သေရောတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဟုတ်လား အဘွား၊ မဲဝါ တော်တော်ကြမ်းခဲ့တာကိုး"

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူ အစာစားချင်လာရင် ခေါင်းကြီးထမ်းပြီး ဟို ရွာ ဒီရွာ လိုက်ချထား တာတဲ့ ကွဲ့၊ ဒီတုန်းကဆိုရင် လူတွေက မဲဝါကို တော်တော်ကြောက်ကြတာဆိုပဲ။ ရွာထဲမှာ ပရိတ်တွေ ရွတ်လည်း မရ ဘူးတဲ့ ။ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချပြီး ခေါင်းကြီး ထမ်းသွားနေတဲ့ မဲဝါကို ဟိုလူကတွေ့ ဒီလူကတွေ့နဲ့ ဆိုတော့ ကြောက်တော့တာပေါ့ကွယ်"

"ဟာ...ဒါဆိုရင် အခုလည်း အဲဒီလို ပြန်လုပ်ပြန်ပြီထင်တယ် အဘွား ရဲ့ "

"အေး...အဘွားလည်း အဲဒီလို စဉ်းစားနေတာ မောင်တာတေရဲ့ ၊ မဲဝါကို အဲဒီလို မလုပ်ရ ဘူးဆိုပြီး အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဒဏ်ထမ်း ခိုင်းခဲ့လို့ ဒီနေ့အထိ မြို့တွေရွာတွေထဲကိုတောင် မဝင် ရတော့ဘူးလို့ အဘွားကြားဖူးတာကွဲ့၊ အခု ဒီခေါင်းကြီးက လုံးကြည်တို့ ဝိုင်းရှေ့ ရောက် နေတော့ စဉ်းစားရတော်တော်ခက်သွားတာကွဲ့၊ အဘွားလည်း အိမ်ပေါ် မတက်ခင် ခေါင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်တယ်ကွဲ့၊ အဘွားတို့ ဘိုးဘွားတွေ အစဉ်အဆက်ပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ထဲက ခေါင်းက ဒီ ခေါင်းပဲကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ။ မင်းကတော့ မဲဝါအကြောင်းကို တော် တော်လေး သိလိမ့်မယ်ထင် တယ်။ မဲဝါဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မလုပ် တော့တဲ့ ဒီအလုပ်ကို အခုလို ပြန်လုပ်တာ ဘာသဘောလို့ ထင်တုံး မောင်တာတေ"

"ကျုပ်လည်း မထင်တတ်ဘူး အဘွားရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထင် တော့ မဲဝါဟာ ဒီလိုလုပ်ပြီး စားမဲ့သောက်မဲ့ပုံမရှိဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အရီး

လုံးကြည်တို့ ဝိုင်းရှေ့မှာ ကလည်း ခေါင်းကြီးရောက်နေတော့ ခက်သား လားဗျာ"

"မောင်တာတေ စဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ အဘွားတို့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်း မတုံး"

ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မဖဲဝါအဆင့်ဟာ ဒီလိုလုပ်ရမဲ့အဆင့် မ ဟုတ်ဘူး လို့ ကျုပ် ထင် တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အရီးလုံးကြည်တို့ ဝိုင်းရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ ခေါင်းကြီးကလည်း မဖဲဝါရဲ့ ခေါင်း လို့ ဘွား တော် ဒေါ်မယ်ဆိုးက ပြောနေပြန်ရောဗျ။

နောက်တော့ ကျုပ် အကြံရသွားတယ်ဗျို့။

"ကျုပ် အကြံရပြီ အဘွား"

"အေး...ပြော၊ မောင်တာတေ"

"ဒီခေါင်းကို ဘန့်ဘွေးကုန်းသီချိုင်းမှာ သွားထားမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ် က မဖဲဝါကို သက် သက်စားပွဲပေးပြီးပင့်မယ်၊ မဖဲဝါ ကြွလာရင် ဒီကိစ္စ ကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီခေါင်းကို ပြလိုက် မယ်"

"ဟာ...တယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပါလား မောင်တာတေ၊ နို့ မဖဲဝါက မောင်တာတေ ပင့်လို့ လာ ပါ့မလား"

"လာပါတယ် အဘွားရဲ့ ၊ နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်တော့ လိုတာ ပေါ့ဗျာ"

"နတ်ဝင်သည် ဟုတ်လား၊ မနေ့ကတော့ မြို့က နတ်ဝင်သည် တစ် ယောက် ရောက်နေတယ် လို့ ပြောသံကြားတာပဲ။ ခုတော့ ပြန်သွားပြီ လား မသိဘူး၊ ဟဲ့ လုံးကြည်၊ မိစိန်တို့ အိမ်မှာ ရောက်နေ တဲ့ နတ်ဝင်သ ည် ရှိသေးလား၊ ဒီမှာ မောင်တာတေက နတ်ဝင်သည် လိုတယ်လို့ ပြော

လို့ "

"မပြန်သေးဘူး ဘွားတော်ရေ၊ အဲဒါ ကျုပ် ခေါ်လာတာတော့"

"ဟဲ့ ဒါဘယ်သူတုံး၊ လာလေ ဒီရှေ့ကို"

ဘွားတော် ဒေါ်မယ်ဆိုးက ခပ်ငေါက်ငေါက်ခေါ်လိုက်တော့ စုထိုင် နေကြတဲ့ မိန်းမတွေထဲက အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ခပ်ဝဝမိန်းမ တစ်ယောက် ထွက် လာပြီး ဘွားတော်ရှေ့မှာ သွားထိုင် တယ်ဗျ။

"ဟဲ့...ဒါမြောက်ပိုင်းက စိန်ရင့်သမီး လုံးတင်မို့လား၊ မြို့က နတ်ဝင် သည် ကို ညည်းခေါ်လာ တာလား"

"ဟုတ်တယ် ဘွားတော်ရဲ့ ၊ မေးချင်စမ်းချင်တဲ့ သူတွေ မေးရအောင် ဆိုပြီး ခေါ်လာတာတော့"

"အေးပါ အေးပါ၊ နို့ အဲဒီနတ်ကတော်ရောဟဲ့ လုံးတင်ရဲ့ "

"ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ တော့်၊ နတ်ဟောနေတယ်"

"မလုံးတင် ခင်ဗျား နတ်ကတော်ကို အကူအညီတောင်းပေးပါဗျာ၊ ကျုပ် ဒီည မဖဲဝါကို ပင့် မလို့ ၊ အဲဒါ ကူညီပေးပါလို့ "

"ရပါတယ် တာတေရ၊ ငါပြောလိုက်ပါမယ်"

"ဟဲ့ လုံးတင်၊ နတ်ကတော်က နာမည် ဘယ်သူတဲ့ တုံး၊ ဘယ်အရွယ် ရှိပြီလဲဟဲ့"

"ဘွားတော်ရေ၊ နာမည်က ဒေါ်တောက်၊ အသက်က ငါးဆယ်လော က်ရှိပြီတော့"

"ဪ...အေး၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီအရွယ်ဆိုတော့ အ တွေ့အကြုံရှိတာပေါ့ ဟယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုရင် မဖဲဝါ ဝင်ပူးမှာ ကို

ဘွားတော်က စိတ်မချလို့ ပါအေ၊ ကဲ မောင်တာတေ ရေ၊ အားလုံးအဆင် ပြေပြီဟေ့၊ မင်း လုပ်စရာတွေ လုပ်ပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား"

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီး စိန်သောင်းက ရွာထဲထွက်ပြီး ကြက်ဝယ်ဖို့ စုံစမ်းကြ တယ်။ ဒီမှာ တင် ကိုအောင်ဘော်နဲ့ တွေ့လို့ သတင်းတစ်ခုရရောဗျ။

"တာတေ၊ အမဲသားရရင် ယူမလား"

လို့ ကိုအောင်ဘော်က ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"ဟာ ကိုအောင်ဘော်ကဗျာ ရရင်ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမဲ သားက မြို့သွားမှ ရမှာ လေ၊ ဘယ်မိတော့မှာ တုံး"

"မြို့မသွားရဘူးကွ တာတေရ၊ ဒီရွာမှာ တင် ရမှာ ၊ ထိန်ကုန်းက င ပေတို့ အမဲပေါ်လို့ တိတ် တိတ်လာပို့ထားတာ၊ မြောက်ပိုင်းက ကိုဝက်ကြီးအိမ်မှာ ရှိတယ်။ စောစောကတော့ နှစ်တွဲကျန်သေး တယ်။ နှစ်ပိဿာကွာ ငါသွားပေးမယ်။ စိန်သောင်း ငါ့ကို ပိုက်ဆံသာပေးလိုက်"

"ဘယ်ဈေးတဲ့ တုံး"

ကိုကြီးစိန်သောင်းက မေးတာဗျ။

"တစ်ဆယ်ဈေးလို့ ပြောတယ်ကွ စိန်သောင်းရ"

ကိုစိန်သောင်းက ကိုအောင်ဘော်ကို ငွေနှစ်ဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်တ ယ်။

ခဏကြာတော့ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်မပြီး ကိုအောင်ဘော် ပြန်ရောက် လာတယ်။ အရီးလုံးကြည်အိမ်မှာ က လူသိ ပ်များ နေလို့ ကိုအောင်ဘော်တို့ အိမ်မှာ ပဲ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ကြတ

ယ်။

ညကိုးနာရီထိုးတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုစိန်သောင်းရယ်၊ ကိုအောင်ဘော်
ရယ်၊ ရွာထဲက ကာလ သားတွေရယ်၊ နတ်ကတော် ဒေါ်တောက်ရယ်၊ ဘ
န့်ဘွေးကုန်းသီချိုင်းထဲကို ရောက်လာကြတယ်။ ထမင်းတောင်း ထမ်းတဲ့
လူကထမ်း၊ မဖဲဝါရဲ့ ခေါင်းကြီးကို ဝိုင်းပြီးထမ်းတဲ့ လူက ထမ်းပေါ့ဗျာ။
အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ အသုဘချလာတယ်လို့ ထင်မှာ
ပေါ့ဗျာ။

သီချိုင်းထဲရောက်တော့ မျက်နှာပြင်ညီတဲ့ ဂူကြီးတစ်လုံးကို ကျုပ်က
ရွေးလိုက်တယ်။ ဂူ ကတော့ တော်တော်ဟောင်းနေပါပြီ။ ဂူပေါ်မှာ ကျုပ်
က ထမင်းထုပ်ဖြည့်ပြီး တင်လိုက်တယ်။ တစ်နေကုန်ချက်ထားတဲ့ အမဲ
သားက နူးအိပြီး မွှေးကြိုင်နေတာဗျ။ ဂူပေါ်မှာ ရေဖလားနဲ့ ရေတစ် ခွက်
ချထားတယ်။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်လည်း ထွန်းလိုက်တယ်။

နတ်ကတော် ဒေါ်တောက်ကတော့ ဆံပင်တွေကို ဖြည့်ပြီး ဖားလျား
ချလိုက်တယ်။ လက်အုပ် ချီးပြီး သူ့လိပ်ပြာကို သိပ်နေပုံပဲဗျ။

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်ရူဝံအ
တွင်း ရောက်ရာအရပ် ရှိရာအရပ်ကနေ သီချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ ဒီနေရာ ဒီ
ဌာနသို့ မြန်မကြာလှမ်းကာကြွခဲ့ပါခင်ဗျာ။ ထနောင်း ကုန်းက တာတေ
က စားပွဲဖြင့် ကြိုဆိုပါတယ် မဖဲဝါ၊ ကြွပါ၊ ကြွပါ၊ ကြွပါ"

ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီးသားဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျုပ် ကြ
ည့်တယ်။ ဘာမှ ထူးထူး ခြားခြားမတွေ့ရဘူး။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ဟော ဒါမဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးအသံဗျ။ နက်ကျော်ကြီးအသံလေဗျာ။ ကျူ

ပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိ ပါတယ်။

"ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ဟော နီး လာပြီဗျို့။ နက်ကျော်ကြီးအသံ တဖြည်းဖြည်းနီး လာပြီဗျို့။
။ နက်ကျော်ကြီး အကြောင်းကို ကျုပ်ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ နွားပေါက်တစ်
ကောင်လောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးလေဗျာ။ ‘မဖဲ ဝါစီးတဲ့ ကျား’ တို့ ‘ငရဲဂူ
က တစ္ဆေထောင်’ တို့ မှာ နက်ကျော်ကြီးအကြောင်းကို ကျုပ်ရေးခဲ့တယ်
လေဗျာ။

ဟော လာပြီဗျို့။ မဖဲဝါ လာပြီ။ သင်္ချိုင်းဂူတွေပေါ်က ကျော်ပြီး ရွှေ
လာတာဗျို့။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိတယ်ဗျ။
ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့ ။ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေက အကြမ်း ပန်းကန်လုံး
တွေလောက်ကိုရှိတာဗျာ။

ဟော၊ ကျုပ် စားပွဲပြင်ထားတဲ့ နေရာကို လှမ်းကြည့်နေတယ်ဗျ။
ဟော ပြေး လာပြီဗျို့။ ရိပ်ကနဲ ဝင်ကပ်လိုက်ပြီ။ ဒေါ်တောက်ဆီကို ဝင်
ကပ်လိုက်ပြီ။

"ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

အကောင်မမြင်ရဘဲ အသံပဲကြားလိုက်ရတဲ့ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးအူ
သံကြောင့် ကိုကြီး စိန်သောင်း ရော ရွာကလိုက်လာတဲ့ ကာလသားတွေ
ရော နောက်ကိုတော်တော်ဝေးဝေးအထိ ဆုတ် သွားကြတယ်။ ကျုပ်က
တော့ ခွေးနက်ကြီးကို မြင်နေရတာပေါ့ဗျာ။ စားပွဲပြင်ထားတဲ့ ဂူနဲ့
မလှမ်း မကမ်းမှာ ထိုင်နေတာဗျ။

ဒေါ်တောက်က လက်တွေခြေတွေကွေးကောက်ပြီး
ကိုးရိုးကားရားကြီးနဲ့ ဂူပေါ်ကိုလွှားကနဲ ခုန်တက်သွားတယ်။

"ဟာ"

ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကာလသားတွေ လန့်ပြီးအော်လိုက်ကြတာဗျ။ ကျုပ်က နောက်လှည့်ပြီး လက်ကာပြလိုက်တယ်။

မဲဝါက ဂူပေါ်မှာ ဒူးကြီးတစ်ဖက်ထောင်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဟော စားပြီဗျို့၊ စားပြီ။ အမဲသားတုံးတွေကို အားရပါးရကိုစားတာဗျာ။ ထမင်းပုံကြီးက ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲ ကို ကုန်သွားတာ ဗျ။ သူစားလို့ ဝတော့မှ ကျန်တဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ငှက်ပျောဖက်ပါယူပြီး ခွေးနက်ကြီးဘက်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။

ဟာ... စားပြီဗျို့။ နက်ကျော်ကြီးလည်း အမဲသားတွေစားနေပြီဗျို့။ မဲဝါက ရေသောက်ရင်း ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။

"ဒီလိုပါ မဲဝါ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက အရီးမလုံးကြည်တို့ အိမ်ဝိုင်းရှေ့မှာ ဟောဒီခေါင်းကြီး ရောက်နေလို့ ပါ။ ရွာထဲက လူတွေလည်း ကြောက်နေကြပါတယ် မဲဝါ"

ကျုပ်က မြက်ခင်းထဲမှာ ချထားတဲ့ ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ မဲဝါက ခေါင်းကြီးကို မြင်သွားတာဗျ။ ခေါင်းကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

"အီး.....အား၊ အီး....."

မဲဝါအော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက သီချိုင်းတစ်ခုလုံးကျော်ထွက်သွားတယ်ဗျ။ မဲဝါတော်တော် ကိုဒေါသဖြစ်သွားတဲ့ ပုံပဲဗျို့။

ဟော... မဲဝါ သီချိုင်းအနောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း မဲဝါကြည့်တဲ့ ဘက်ကိုလိုက်ကြည့်လိုက်မိတာပေါ့ဗျာ။

ဟာ၊ လာပြီဗျို့။ လာပြီ။ မည်းမည်းအကောင်ကြီးဗျာ။ နည်းတဲ့ အ

ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကျုပ်လည်း ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ လူစုဘက် ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးပြီး ကပ်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

ဟော၊ မဖဲဝါဒေါ်တုတ်ကိုယ်ထဲကနေ ထွက်လိုက်ပြီဗျို့။ ဟာ အရပ် ဆယ်ပေကျော်လောက်ကြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီဗျာ။ သီချိုင်းအနောက်ဘက် က ဝင်လာတဲ့ မည်းမည်းအကောင်ကြီးက ဆံပင်ဖားလျား ကြီးနဲ့ ဗျို့။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးမည်းမည်းကြီးတွေ ဖုံးနေတာဗျာ။ မျက်လုံးနီနီကြီး တွေနဲ့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

"အီး.....အား.....အီး"

မဖဲဝါက ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်ပြန်ရောဗျာ။ ဒီတစ်ခါအော်တာကို တော့ ဘန့်ဘွေးကုန်းသား တွေမကြားတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီး ကျန်တာကို နားနှစ်ဖက်ပါ ပွတ် ထားတော့ ဒီဗွ သောတလို့ ခေါ်တဲ့ အကြားအာရုံပါ ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့ ငမဲ၊ နင်ဒါ ဘာလုပ်တာတုံး၊ နင့်ကိုယုံကြည်လို့ မဖဲဝါရဲ့ တလား စောင့်တာဝန် ပေးထား တာ၊ ဒီတလားသာ မသမာသူလက်ထဲရောက်သွားရင် ငါဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ နင်သိရက်သား နဲ့ အခု ဘာလုပ်တာတုံး"

"စား၊ စား၊ စား၊ စား"

ငမဲက စကားမပြောနိုင်ဘူးဗျ။ လက်ကို အစာစားသလိုလုပ်ပြပြီး စား၊ စား၊ စားလို့ ပဲ ပြောတာဗျ။

"နင့်အကုသိုလ်ကြောင့် နင်အစာမစားရတာကို၊ နင်ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား ငမဲ"

မြန်လိုက်တဲ့ မဖဲဝါဗျာ၊ စကားဆုံးတာနဲ့ လေထဲမှာ

ရိပ်ကနဲရွှေသွားပြီး လက်ဝါးကြီးလေထဲ မြောက်တက်သွားတယ်ဗျို့။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

"အီး....."

ငမဲကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကို မဖဲဝါက သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ ဆက်တိုက်ရိုက် ချလိုက်တယ်။

"အီး..."ဆိုတာက ငမဲကြီး မချီမဆုံအော်တဲ့ အသံကြီးပေါ့ဗျာ။

"နင် အခုချက်ချင်းထွက်သွား၊ သင်္ချိုင်းရှင်မရဲ့ တလားစောင့်တာဝန် ဟာ နင်နဲ့ မတန်ဘူး၊ သွား"

ငမဲကြီးပြေးတော့တာပဲဗျို့။ မဖဲဝါက သူ့ရဲ့ ခေါင်းကြီးကို ကောက်ယူပြီး သူ့ပခုံးမှာ ထမ်းလိုက် တယ်။ ကျုပ်ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ ဂူတွေပေါ်ကနေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ရွှေပြီး။ ထွက်သွားရော ဗျို့။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အီး၊ အီး၊ အီး"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးကလည်း မဖဲဝါရဲ့ နောက်ကနေအပြေးအလွှား လိုက်သွားလေရဲ့ ။

ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ လည်း ဂူပေါ်မှာ သတိလစ်နေတဲ့ ဒေါ်တောက်ကို ရေနဲ့ တောက်ပြီး နှိုးရတော့ တာပေါ့ဗျာ။

"ဝါး"

ဟော ဒေါ်တောက်သတိရ လာပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်က အသင့်ပါလာတဲ့ ရေပုံးထဲက ရေနဲ့ ဒေါ်တောက်ကို ပါးစပ်တွေ လက်တွေ ဆေးခိုင်းလိုက်တယ်။

"တာတေ၊ မဖဲဝါရဲ့ ခေါင်းကြီးဒီနားမှာ ချထားတာပျောက်သွားပါ

ရောလား ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုံးကွ"

ကိုကြီးစိန်သောင်းက ကျုပ်ကိုတအံ့တဩမေးတာပေါ့ဗျာ။

"မဖဲဝါ သူ့အခေါင်းကိုသူပြန်သိမ်းသွားပြီဗျာ၊ တလားစောင့်တာဝန် ပေးထားတဲ့ ငမဲဆိုတဲ့ သရဲကြီးက စားချင်သောက်ချင်လွန်းလို့ လုပ်လိုက်တာပါ၊ ငမဲကြီးကို မဖဲဝါကိုယ်တိုင်ရိုက်ပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်တာဗျို့၊ ငမဲကြီးလည်း ပြေးတော့တာပဲဗျာ"

"ဟင်၊ မင်းအဲဒါတွေ အကုန်မြင်ရတယ်၊ ဟုတ်လား တာတေ"

"ဟာ၊ ကိုကြီးစိန်သောင်းကလည်း ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးကွင်းထားတာလေဗျာ၊ အားလုံး မြင်ရကြားရတာပေါ့"

ကျုပ်တို့ တွေ ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုပြန်ရောက်တော့ တစ်ရွာလုံးဘယ်သူမှ မအိပ်ဘဲစောင့်နေကြတာဗျို့။ ကျုပ်က ဘွားတော်ကြီး ဒေါ်မယ်ဆိုးကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီးတော့ ထနောင်း ကုန်းကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

ကိုကြီးစိန်သောင်းနဲ့ ကိုအောင်ဘော်က ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့ကြတယ်လေဗျာ။ ကျုပ်ထနောင်း ကုန်းပြန်ရောက်တော့ သန်းခေါင်ကြက်တောင် တွန်နေပြီဗျာ။

တာတေ
